

перро

ЧЕРВОНА ШАПОЧКА

УКРАЇНСЬКЕ ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО

КИЇВ — 1945

Жила була в селі одна жінка. В неї була маленька дочка. Жінка купила їй червону шапочку. Дівчинці червона шапочка так сподобалась, що вона ніколи не скидала її. Всі так і звали її: Червона Шапочка.

Раз мати спекла пиріжок і сказала:

— Піди но, Червона Шапочко, до бабусі, віднеси їй пиріжок і горнятко масла та спитай, чи здорова вона.

Червона Шапочка, не гаючись, рушила до бабусі, в інше село.

Іде вона лісом, а назустріч їй Вовк. Хотів Вовк з'їсти Червону Шапочку, та не посмів, бо поблизу працювали дроворуби. От він і питає її:

— Куди ти йдеш, Червона Шапочко?

— Я йду до бабусі, — відповідає вона. — Несу їй пиріжок і горнятко масла.

УНДІП
перевірено
1952 р.

УНДІП
перевірено
1952 р.

ПЕРВІРНО

— А далеко живе твоя бабуся?—питається Вовк.

— Дуже далеко,— відповідає йому Червона Шапочка. Он за тим млином, що видніє попереду.

— Знаєш, що, — каже Вовк, — піду но й я до бабусі. Тільки я піду цією дорогою, а ти йди тією: подивимось, хто з нас швидше прийде!

Вовк кинувся щосили бігти найкоротшою дорогою, а Червона Шапочка пішла найдовшою. Вона збирала дорогою горіхи, ганялася за метеликами, рвала квіти. Не пройшла вона й півдороги, як Вовк уже прискакав до бабусиної хатки й постукав у двері:

— Тук — тук!

— Хто там? — спитала бабуся.

— Це я, Червона Шапочка, ваша внучка,— відповів Вовк тоненьким голоском: — я принесла вам пиріжок і горнятко масла.

Бабуся лежала в ліжку хвора. Почувши тоненький голосок, вона подумала, що це Червона Шапочка, й гукнула:

— Смикни за мотузок, двері й відчиняться.

Вовк смикнув за мотузок, двері відчинились. Кинувся він на бабусю та одразу й проковтнув її.

Потім він зачинив двері, ліг у бабусине ліжко і став дожидати Червону Шапочку. Скоро вона прийшла й постукала в двері:

— Тук — тук!

— Хто там? — запитав Вовк.

Почувши грубий вовчий голос, Червона Шапочка одразу злякалась, але подумала, що в бабусі нежить і відповіла:

— Це я, внучка ваша, Червона Шапочка. Несу вам пиріжок і горнятко масла.

Вовк гукнув:

— Смикни за мотузок, двері й відчиняться.

Червона Шапочка смикнула за мотузок, двері відчинились.

Коли Червона Шапочка зайшла, Вовк закрився ковдрою до самого носа, щоб дівчинка його не впізнала. та й каже:

— Постав кудинебудь горнятко масла й пиріжок та лягай зі мною, відпочинь з дороги.

Червона Шапочка лягла поруч з Вовком і каже:

— Бабусю, які у вас довжелезні руки!

— Це, внучко, щоб краще обіймати тебе.

— Бабусю, які у вас величезні вуха!

— Це, внучко, щоб краще чути тебе.

— Бабусю, які у вас величезні очі!

— Це, внучко, щоб краще бачити тебе.

— Бабусю, які у вас здоровезні зуби!

— Це для того, щоб з'їсти тебе!

По цім слові Вовк кинувся на Червону Шапочку і проковтнув її.

В цей час повз хатину проходили дроворуби.

Вони почули галас, убігли в хатку й убили Вовка. Потім розрізали йому живіт і звідти вийшли Червона Шапочка та її бабуся—живі й здорові.

3 крб.

Редактор В. Синенко

Художник В. Литвиненко

Перро. Красная Шапочка

(На украинском языке)

БФ 01214 Зам. 271. $\frac{1}{2}$ друк. арк. Підписано до друку 22/VI 1945 року
Тираж 20.000

2 Республіканська хромолітографія Одеса, Леніна, 49.